

کتاب دانیال — شماره هفت

هفت پادشاه

Jeff Pippenger

2023-12-02

هفت رعدی سنه 1798 سے لے کر 22 اکتوبر 1844 تک کی تاریخ کی نمائندگی کرتی ہیں۔ اس تاریخ کی تمثیل مملکتِ یہوداہ کے آخری سات بادشاہوں میں پائی جاتی ہے، منسی سے، جو 677 قبل مسیح میں تھا، لے کر صدقیہ تک، جو 586 قبل مسیح میں تھا۔

در خطوط اصلاح مقدس، یکی از ویژگی‌های توانمندسازی فرشته‌ اول، نمادی است که چیزی جهانی را شناسایی می‌کند. در ۱۱ اوت ۱۸۴۰، پیام فرشته‌ اول توانمند گردید و سپس این پیام به هر ایستگاه مأموریتی در جهان رسانده شد.

جنبش ظهور سال‌های ۱۸۴۰ تا ۱۸۴۴، تجلی باشکوهی از قدرت خدا بود؛ پیام فرشته‌ اول به هر ایستگاه بشارتی در جهان رسانیده شد. نبرد عظیم، ۶۱۱.

به‌گونه‌ای نبوی، در آن زمان، فرشته‌ مکاشفه‌ ده فرود آمد و یک پا بر زمین و پای دیگر بر دریا نهاد. خواهر وایت آن را نمادی از گستره‌ جهانی این پیام معرفی کرد.

«جایگاه فرشته، با یک پا بر دریا و پای دیگر بر خشکی، نشانگر گستره‌ وسیع اعلام این پیام است. این پیام از آب‌های پهناور عبور خواهد کرد و در کشورهای دیگر، بلکه در سراسر جهان، اعلام خواهد شد.» تفسیر کتاب مقدس ادونتیست‌های روز هفتم، جلد ۷، ص. ۹۷۱.

اعلام کوروش درباره‌ نخستین فرمان، فرمانی جهانی بود.

پس در سال نخست کورش، پادشاه فارس، تا کلام خداوند به زبان یرمیا به انجام رسد، خداوند روح کورش، پادشاه فارس، را برانگیخت تا در سراسر تمامی مملکت خویش ندا درداد و آن را نیز به نگارش آورد، بدین‌گونه که گفت: «کورش، پادشاه فارس، چنین می‌گوید: یهوه، خدای آسمان، همه‌ ممالک زمین را به من بخشیده است؛ و او مرا مأمور ساخته است تا برای او خانه‌ای در اورشلیم که در یهوداست بنا کنم. کیست از میان شما از تمامی قوم او؟ خدایش با او باشد، و به اورشلیم که در یهوداست برود و خانه‌ یهوه، خدای اسرائیل، را بنا نماید؛ (او خداست)، که در اورشلیم است. و هر که در هر جایی که به طور غریبانه اقامت دارد باقی ماند، مردمان آن مکان او را با نقره و طلا و اموال و چهارپایان یاری کنند، علاوه بر هدایای داوطلبانه برای خانه‌ خدا که در اورشلیم است.» آنگاه سران خاندان‌های پدری یهودا و بنیامین، و کاهنان و لاویان، با همه‌ کسانی که خدا روح ایشان را برانگیخته بود، برخاستند تا بروند و خانه‌ خداوند را که در اورشلیم است بنا کنند. عزرا ۱:۱-۴.

چنان‌که فرشته‌ نخست در ۱۱ اوت ۱۸۴۰ به هر ایستگاه بشارتی در سراسر جهان برده شد، کوروش نیز هنگامی که فرمان نخست را اعلام می‌کند، خود را پادشاه «تمامی ممالک زمین» معرفی می‌نماید. نزول فرشته‌ مکاشفه‌ ده، آن فرشته‌ای که خواهر وایت او را «کسی کمتر از خود عیسی مسیح» نمی‌شناساند، همان ویژگی‌های نبوی فرشته‌ نیرومند مکاشفه‌ هجده را داراست. خواهر وایت تصریح می‌کند که مقصود فرشته‌ نخست همان مقصود فرشته‌ مکاشفه‌ هجده بود.

«عیسی فرشته‌ای نیرومند را مأمور ساخت تا فرود آید و ساکنان زمین را هشدار دهد که برای ظهور دوم او آماده شوند. هنگامی که آن فرشته حضور عیسی را در آسمان ترک می‌کرد، نوری بس درخشان و جلال‌آمیز پیشاپیش او می‌رفت. به من گفته شد که مأموریت او این بود که زمین

را با جلال خویش روشن سازد و انسان را از غضب در شرف وقوع خداوند هشدار دہد۔» Early Writings, 245

توانمندسازی فرشتہ نخست، نمادی است کہ بر عنصری جهانی تأکید می‌ورزد۔ نخستین پیام در زمان مسیح، در تعمید مسیح توان یافت۔ کتب مقدس بیان می‌کنند کہ تمامی اسرائیل بہ بیابان بیرون رفتند تا پیام یحیی را بشنوند۔

سپس اورشلیم و تمامی یہودیہ و ہمہ نواحی پیرامون اردن نزد او بیرون رفتند، و در اردن از او تعمید می‌یافتند، در حالی کہ بہ گناہان خود اقرار می‌کردند۔ متی ۳:۵، ۶

خدمت مسیح متوجہ اسرائیل باستان بود، و از این حیث نبوی، تمامی جهان بہ سوی اردن، جایگاه تعمید مسیح، کشانده شد۔ با این ہمہ، آیین تعمید، و آنچه ہنگامی کہ مسیح تعمید یافت نمایان می‌ساخت، متوجہ سراسر جهان بود۔

نام یہویاقیم کا مطلب ہے "خدا اٹھے گا"، اور مسیح کے بپتسمہ کے وقت، جب یوحنا مسیح کو پانی میں سے اوپر لایا، تو آبی قبر میں سے "اٹھ کھڑے ہوئے" کی علامت اس تمکین کا ایک جزو بن گئی۔ عزرا کی پہلی چار آیات میں، جن کا ہم پہلے ہی حوالہ دے چکے ہیں، پانچویں آیت ان لوگوں کے ردعمل کی نشان دہی ان الفاظ سے کرتی ہے: "تب یہوداہ اور بنیمین کے آبائی خاندانوں کے سردار، اور کاہن، اور لاوی، یعنی وہ سب جن کی روح خدا نے ابھاری تھی، یروشلم میں خداوند کے گھر کو بنانے کے لیے جانے کو اٹھ کھڑے ہوئے۔" جب پہلا پیغام قوت پاتا ہے، تو ایک اٹھان واقع ہوتی ہے، جیسا کہ یہویاقیم کے نام سے ظاہر ہے۔

در ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، نخستین پیام جنبش عظیم فرشتہ سوم، همان گونه کہ در توان بخشی نخستین پیام جنبش عظیم فرشتہ اول بہ صورت نمادین پیش نموده شدہ بود، با قدرت تأیید شد۔ خواہر وایت دربارہ ویرانی برج‌های دوقلو در آن تاریخ اظهار نظر می‌کند۔

«آیا اکنون این سخن مطرح می‌شود کہ من اعلام کردہام نیویورک باید بہ وسیلہ موجی عظیم روبیدہ شود؟ این را ہرگز نگفتہ‌ام۔ من گفتہ‌ام، ہنگامی کہ بہ ساختمان‌های عظیمی کہ در آنجا، طبقہ بر طبقہ، سر برمی‌آوردند می‌نگریستم: "چہ صحنہ‌های هولناکی رخ خواہد داد آنگاہ کہ خداوند برخیزد تا زمین را بہ شدت بلرزاند! آنگاہ کلمات مکاشفہ ۱۸:۱-۳ بہ انجام خواہد رسید۔" تمام باب ہجدهم مکاشفہ ہشدار است دربارہ آنچه بر زمین خواہد آمد۔ اما در خصوص آنچه بر نیویورک خواہد آمد، بہ طور خاص نوری بہ من دادہ شدہ است، جز این کہ می‌دانم روزی ساختمان‌های عظیم آنجا بہ واسطہ گردانیدن و واژگون ساختن قدرت خدا فرو افکندہ خواہند شد۔ از نوری کہ بہ من دادہ شدہ است، می‌دانم کہ ہلاکت در جهان است۔ یک کلمہ از سوی خداوند، یک لمس از قدرت عظیم او، و این بناہای سترگ فرو خواہند ریخت۔ صحنہ‌هایی رخ خواہد داد کہ ہراس‌انگیزی آنہا را نمی‌توانیم تصور کنیم۔» Review and Herald, July 5, 1906

در ہنگام توانمندسازی پیام نخست در تاریخ یکصد و چہل و چہار ہزار، خداوند «برخاست» تا «زمین را بہ طرزی هولناک بلرزاند»۔ نام یہویاقیم نماد توانمندسازی پیام نخست است۔ در ۱۱ اوت ۱۸۴۰، خداوند از تخت خود برخاست و بہ زمین فرود آمد و بر خشکی و دریا ایستاد۔ در نخستین فرمان کورش، امینان برخاستند۔ یہویاقیم نماد صرفاً آمدن فرشتہ اول نیست، بلکہ ہمچنین نمایانگر توانمندسازی فرشتہ اول نیز ہست۔

یہویاقیم آخری تین بادشاہوں میں سے پہلے کی نمائندگی کرتا ہے، لیکن وہ ان سات بادشاہوں میں سے پانچویں کی بھی نمائندگی کرتا ہے جو یروشلم کی تباہی تک لے جاتے ہیں۔ ان سات بادشاہوں کے نام نہایت معنی خیز ہیں۔ وہ سات بادشاہ یہ تھے: منسی، آمون، یوسیاہ، یہوآخاز، یہویاقیم، یہویاکین اور

صدقیاہ۔

در تاریخ میلری ها، مَنَسّی نمایانگر زمان آخر، در سال ۱۷۹۸، است. مَنَسّی به معنای «سبب فراموشی» است، و این در سال ۱۷۹۸ است کہ فاحشہ صور برای ہفتاد سال بہ فراموشی سپردہ می شود. مَنَسّی یکی از شریترین پادشاہان بود و ویژگی های نبوی ای دارد کہ باید مورد توجہ قرار گیرند.

بنی یہوداہ کے آخری سات بادشاہ 1798 سے لے کر 22 اکتوبر 1844 تک سات گرجوں کی تاریخ کی نمائندگی کرتے ہیں۔ مَنَسّی ان سات بادشاہوں میں پہلا تھا، اور سات میں پہلا بادشاہ ہونے کے ناطے وہ صدقیہ کی تمثیل تھا، جو ان سات بادشاہوں میں آخری تھا۔ یسوع ہمیشہ انجام کو ابتدا کے ساتھ شناخت کرتا ہے۔ صدقیہ، جو ان سات میں آخری بادشاہ تھا، بابل کی اسیری کی غلامی میں لے جایا گیا۔ سات آخری بادشاہوں میں پہلا بادشاہ بھی بابل کی اسیری میں لے جایا گیا، اور یوں اس نے آخری بادشاہ کے بابل کی اسیری میں لے جانے کی تمثیل پیش کی۔

کے اَشْشُور نے یہووا اِسللِیٰ دِیٰا۔ ن دُیان اُنْہوئے پرننُت، کُہا سِے پُرْجا اُسکی اُور مَنَشْشِے نے یہووا اُور سِے بے دِیٰا اُسے، لَیٰا پکِڈ بَیچ کے کاٹوے کو مَنَشْشِے اُنْہوئے؛ لَایا چِڈا پَر اُن کو پُرْدانوے کے سِنا کی رَاجا اُور، کی وِنیتی سِے پَرْمِشْوََر اِپنِے یہووا اُسنِے تَب، پِڈا مِے کُلِش وُہ جَب اُور اِی۔ لَے کو بابُول اُور، باڈھا وِنیتی اُسکی اُسنِے تَب؛ کی پُرْاِثْنا اُسسِے اُور، ہُوا دِین بَہُت سَمْمُخ کے پَرْمِشْوََر کے پَتِیروے اِپنِے نے مَنَشْشِے تَب دِیٰا۔ پُھُچا مِے رَاجْی اُسکِے مِے یَروُشلِیْم فَرِی اُسے اُور، سُنِی وِنیتی اُسکی اُور، کی سْویکار 33:10-13۔ اِتْہاس 2 ہِے۔ پَرْمِشْوََر ہِے یہووا کِجِانا

تَجْرِبَہ مَنَسّی در شناختن اِین کہ خِداوند، خِداست، از راہ برکنار شدن او از پادشاہی اش و سِپس بازگردانده شدنش بہ پادشاہی اش تَحْقُوقِ یافْت. نِبوکدنصر نیز، ہمانند مَنَسّی، ہنگامی خِداوند را شناخت کہ از پادشاہی خود برکنار شد و پس از اُن بہ پادشاہی خویش بازگردانده شد.

اور اُن اِیام کے اختتام پَر مِیں، نِبوکدنصر، نے اِپنی اُنکھیں آسمان کی طرف اُٹھائیں، اور میری سَمجھ مِچھ واپس مَلی، اور مِیں نے خِداے تَعَالٰی کو مِبارک کُہا، اور اُس کی حَمْد و تَعْظِیم کی جو اِبدالْاَباد زندہ ہے، جس کی سُلطنت اِبدی سُلطنت ہے، اور جس کی بادشاہی نسل در نسل قائم ہے۔ اور زَمین کے سب باشندے بَیچ شمار کیے جاتے ہیں؛ اور وہ آسمان کے لُشکر مِیں اور زَمین کے باشندوں کے درمیان اِپنی مَرَضی کے مطابق عَمَل کرتا ہے؛ اور کوئی اُس کا ہاتھ رُک نہیں سکتا، نہ کوئی اُس سِے کہہ سکتا ہے، تو کِیا کرتا ہے؟ اُسی وقت میری عَقْل مِچھ واپس مَلی؛ اور میری سُلطنت کے جلال کے لیے میری عِزّت اور تابانی مِچھ پھر حَاصل ہوئی؛ اور میرے مَشیر اور میرے امرا میرے طالِب ہوئے؛ اور مِیں اِپنی سُلطنت مِیں پھر قائم کِیا گیا، اور مَزید شانِ جلال مِچھ عطا ہوئی۔ اب مِیں، نِبوکدنصر، آسمان کے بادشاہ کی حَمْد و تَمجِید اور تَعْظِیم کرتا ہوں، جس کے سب کام سچائی ہیں، اور جس کی راہیں عَدل ہیں؛ اور جو تَکَبّر سِے چلتے ہیں اُنہیں وہ پست کرنے پَر قادر ہے۔ دانی ایل 34:4-37.

تَجْرِبَہ مَنَسّی بر نِبوکدنصر بہ اِنجام رَسید. مَنَسّی در تاریخ سِہ پادشاہ واپسین یہودا، نمایانگر «زَمان اَخر» و فرار سیدن نبوت ہفتاد سال اسارت است. نِبوکدنصر در تاریخ سِہ فرمان، نمایانگر «زَمان اَخر» است، ہمان گونہ کہ ۱۷۹۸ در تاریخ ہفت رعد، «زَمان اَخر» بود. در آیاتی کہ ہمین اِکنون بدان ہا اشارہ شد، فہم نِبوکدنصر در «پایان اِیام» بہ او بازگشت. «پایان اِیام» ہمچنین در باب دوازدم دانیال نیز مورد اشارہ قرار گِرفْتہ است.

اما تو تا پایان کار، راہ خویش را برو؛ زیرا آرام خواہی گِرفت، و در پایان روزها در نصیب خود خواہی اِیستاد. دانیال ۱۳:۱۲.

«پایان ایام» در فصل دوازدهم دانیال همان «زمان آخر» است، زیرا به دانیال گفته شد کہ «تا پایان برو». در آن زمان دانیال «در نصیب خود خواهد ایستاد». «ایستادن در نصیب خود» یعنی مقصد خود را به انجام رساندن، و دانیال این را هنگامی به جا آورد کہ کتاب او در پایان ایام، کہ همان «زمان آخر» است، گشوده شد. در آن زمان «فزونی معرفت»ی خواهد بود کہ حکیمان آن را درک خواهند کرد. در پایان ایام نبوکدنصر، «فهم» او به وی بازگشت.

«هرگاه خدا به انسانی کاری ویژه می‌سپارد، او باید همچون دانیال در نصیب و جایگاه خود بایستد، آماده برای پاسخ گفتن به دعوت خدا، و آماده برای به انجام رساندن مقصود او باشد.» Manuscript Releases، جلد 6، 108.

منسی در تاریخ سه پادشاه آخر یهودا نمایانگر «زمان آخر» است؛ همان‌گونه کہ نبوکدنصر در سه فرمان نمایانگر «زمان آخر» است. پس از منسی، پسرش آمون به سلطنت رسید.

آمون به معنای «آموزش» است و نمایانگر دوره‌ای از زمان است کہ در آن «افزایش معرفت» پدید آمد تا «حکیمان» را در پیامی کہ مهر از آن برداشته شده بود، تعلیم دهد. سپس پس از آمون، یوشیا آمد؛ تنها پادشاه از میان آن هفت پادشاه کہ دارای تاریخی نبوی نسبتاً نیکو، هرچند پیچیده، است.

یوشیا به معنای «بنیاد خدا» است و نمایانگر استوار ساختن حقایقی است کہ در «زمان آخر» مهرگشایی شده بودند. افزونی دانشی کہ آمون نماینده آن بود، به وسیله ویلیام میلر، تحت هدایت جبرئیل و دیگر فرشتگان مقدس، سامان داده شد. کار میلر با نام یوشیا نمایانده می‌شود، زیرا او بنیادهای آن حرکت را استوار ساخت. درباره یوشیا مطالب بسیار بیشتری برای شناسایی وجود دارد، اما اکنون به پسر او، یهوآحاز، می‌پردازیم.

یهوآحاز بیست و سه ساله بود هنگامی کہ به پادشاهی رسید، و سه ماه در اورشلیم سلطنت کرد. و نام مادرش حموطال، دختر ارمیا از لینه، بود. و او آنچه را کہ در نظر خداوند شیرانه بود، موافق همه آنچه پدرانش کرده بودند، به جا آورد. و فرعون نخو او را در ربله، در سرزمین حمات، در بند نهاد تا در اورشلیم سلطنت نکند؛ و بر زمین خراجی به مقدار صد وزنه نقره و یک وزنه طلا مقرر داشت. و فرعون نخو، الیاقیم، پسر یوشیا، را به جای یوشیا، پدرش، پادشاه ساخت و نام او را به یهوایقیم تبدیل کرد؛ و یهوآحاز را با خود برد، و او به مصر رفت و در آنجا مرد. دوم پادشاهان 34-23:31.

یهوآحاز به معنای «یهوه گرفته است» است، و او به دست فرعون نخو گرفته شد. یهوآحاز، پسر یوشیا، به دست فرعون نخو گرفتار شد و با برادرش الیاقیم جایگزین گردید، کہ معنایش «خدای برخیزانیدن» است. سپس فرعون نخو نام الیاقیم را به یهوایقیم تغییر داد، کہ به معنای «خدا برخواهد خاست» است. تغییر نام، نمادی از رابطه‌ای عهدی است، و در هنگام اقتدار یافتن نخستین پیام، خدا با قومی به عهد درمی‌آید، در همان حال کہ هم‌زمان از کنار قومی کہ پیش‌تر اهل عهد بودند، می‌گذرد.

در ۱۱ اوت ۱۸۴۰، امپراتوری عثمانی کہ با چهار بادی کہ به مدت سیصد و نود و یک سال و پانزده روز رها شده بودند نمایانده شده بود، مهار گردید؛ یا چنان‌کہ معنای نام یهوآحاز دلالت می‌کند، «به چنگ آورده شد». در همان زمان، الیاقیم پادشاه ساخته شد و نام او به یهوایقیم تغییر یافت، به معنای «خدا برخواهد خاست». پس از یهوایقیم، پسرش یهوایقین آمد کہ در کتب مقدس سه نام دارد.

نام یهوایکین کے معنی ہیں: "خداوند قائم کرے گا اور استوار کرے گا." وہ یهوایکیم کا بیٹا تھا، اور وہ 1844 کے موسم بہار میں دوسرے فرشتے کی آمد کی نشان دہی کرتا ہے، کیونکہ خدا نے نئے، سچے، پروٹسٹنٹ سینگ کو "قائم کیا اور استوار کیا." دوسرے فرشتے کے پیغام کو نصف شب کی للکار کے پیغام سے قوت بخشی گئی، اور یکنیہ اور کنیہ کے معنی ہیں: "خدا قائم کرے گا." یہ تینوں نام، جو ہر

ایک ایک ہی معنی رکھتے ہیں، نصف شب کی للکار کے دوسرے فرشتے کے پیغام کے ساتھ اتصال کی نمائندگی کرتے ہیں۔ روح القدس کے آخری انڈیلاؤ میں، جو بلند فریاد کے دوران ہوتا ہے، ایک لاکھ چوالیس ہزار پر مہر کی جاتی ہے۔ ایک لاکھ چوالیس ہزار کی مہر بندی کی تمثیل میلری تحریک کی نصف شب کی للکار میں پائی جاتی ہے، اور یہویاکین، جسے یکنیہ اور کنیہ بھی کہا جاتا ہے، مہر بندی کی ایک علامت ہے۔

قسم بہ حیات خودم، می گوید خداوند، اگرچہ کُنیا، پسر یہویاقیم، پادشاہ یہودا، ہمچون نگین مہر بر دست راست من باشد، با این حال تو را از آنجا برخوادم کند. و تو را بہ دست کسانى کہ در پی جان تو هستند، و بہ دست کسانى کہ از روی ایشان می ترسى، یعنی بہ دست نبوکدنصر، پادشاہ بابل، و بہ دست کلدانیان، خواہم سپرد. و تو را، و مادرت را کہ تو را زایید، بہ سرزمینی دیگر، کہ در آن زادہ نشدہ اید، خواہم افکند؛ و در آنجا خواہید مرد. اما بہ آن سرزمینی کہ آرزوی بازگشت بہ آن را دارند، بہ آنجا باز نخواہند گشت. آیا این مرد، کنیا، بتی خوار و شکستہ است؟ آیا او ظرفی است کہ در آن ہیچ رغبت نیست؟ پس چرا او و نسلش راندہ شدہ اند و بہ سرزمینی کہ آن را نمی شناسند افکندہ شدہ اند؟ ای زمین، زمین، زمین، کلام خداوند را بشنو. ارمیا 22:24-29.

یہویاقین، یکنیہ اور کنیہ مہر لگنے کے وقت کی نمائندگی کرتے ہیں، جب دوسرے فرشتے کے ساتھ نصف اللیل کی پکار کا پیغام شامل ہو جاتا ہے۔ وہ احمقوں کے مہر لگنے کے وقت کی نمائندگی کرتا ہے۔ یہ شریر بادشاہ ان لوگوں کی نمائندگی کرتا ہے جو احمق لودیکیہ کی کنواریاں ہیں، اور جو مہر لگنے کے وقت درندے کا نشان پانے کے لیے مقرر ہیں، کیونکہ وہ ہمیشہ کے لیے خداوند کے منہ سے اگل دی جاتی ہیں۔

مہر بر دست راست خدا، مہر اوست؛ و آنان کہ در ہنگام مہر شدن آن یک صد و چہل و چہار ہزار، از دہان خداوند بیرون افکندہ می شوند، در تقابل با زربابل قرار دادہ شدہ اند، آن مردی کہ شاقول «ہفت زمان» را در دست خود داشت.

با زربابل، حاکم یہودا، سخن بگو و بگو: من آسمان ہا و زمین را متزلزل خواہم ساخت؛ و تخت پادشاہی ہا را واژگون خواہم کرد، و قوت ممالک امت ہا را نابود خواہم ساخت؛ و اراہہ ہا و سواران آن ہا را سرنگون خواہم کرد؛ و اسبان و سواران ایشان فرو خواہند افتاد، ہر یک بہ شمشیر برادر خویش. در آن روز، یہوہ صباوت می گوید، تو را، ای زربابل، بندہ من، پسر شالتیئیل، برخوادم گرفت، یہوہ می گوید، و تو را چون نگین خاتم خواہم ساخت؛ زیرا تو را برگزیدہ ام، یہوہ صباوت می گوید. حجت ۲۱:۲-۲۳.

«سنگ لغزش» کہ همان «ہفت زمان» است، همان «شاقول» در دست زربابل است، و او بہ منزلہ «انگشت مہر»ی بہ تصویر کشیدہ شدہ است کہ خدا بہ وسیلہ آن یکصد و چہل و چہار ہزار تن را مہر می نہد. انگشت مہر، یا «نشان»، بر کسانى نہادہ می شود کہ برای مکروہاتی کہ در اورشلیم بہ عمل می آید «آہ می کشند و نالہ می کنند». این آہ کشیدن و نالہ کردن، تجربہ کسانى را کہ مہر می شوند مشخص می سازد، و آہ کشیدن و نالہ کردن نماد واکنش درونی آنان بہ درمان «ہفت زمان» است. این، اعتراف بہ گناہان خویش و بہ گناہان پدران ایشان است. این، اقرار بہ این است کہ ایشان با خدا سلوک نکردہ اند و خدا نیز از زمان نومیدی ۱۸ ژوئہ ۲۰۲۰ با ایشان سلوک نکردہ است. این همان آزمونی است کہ در سال ۱۸۶۳، در خلال دورہ ای کہ فیلادلفیا بہ لائودکیہ انتقال می یافت، مردود شد. آن، نماد دورہ ای از زمان بود کہ در آن، کسانى کہ بہ وسیلہ کنیا نمودار شدہ اند، برای ہمیشہ بہ عنوان باکرہ گان جاہل لائودکیہ ای استوار می گردند، و کسانى کہ بہ وسیلہ زربابل نمودار شدہ اند، برای ہمیشہ بہ عنوان باکرہ گان دانای فیلادلفیای استوار می گردند.

پس از یهوایکین، صدقیا آمد، که آخرین آن هفت پادشاه بود. همان‌گونه که منسی نماینده سال 1798 و «زمان آخر» بود، صدقیا نیز باید نماینده 22 اکتبر 1844 باشد، هنگامی که رؤیا «سخن خواهد گفت و دروغ نخواهد گفت». صدقیا نامی است که از ترکیب دو واژه عبری ساخته شده است. یک واژه «یهوه» است، و با واژه‌ای ترکیب شده است که در باب هشتم دانیال، آیه چهارده، به «تطهیر خواهد شد» ترجمه شده است. معنای صدقیا تطهیر معبد خداست، که در 22 اکتبر 1844 آغاز شد.

آخرین هفت پادشاه یهودا نمایانگر تاریخ تدریجی 1798 تا 22 اکتبر 1844 هستند. یهوایکیم نماد 11 اوت 1840 است، که آن نیز به نوبه خود نمایانگر 11 سپتامبر 2001 می‌باشد. او نماد توانمندسازی پیام فرشته اول است، و در نخستین آیه از فصل اول دانیال معرفی می‌شود. بنابراین، صحنه و زمینه فصل اول دانیال، توانمندسازی پیام فرشته اول است، آن‌گونه که در فصل دهم مکاشفه بازنمایی شده است. در فصل دهم مکاشفه، مسیح با کتابچه‌ای در دست خود فرود آمد که به یوحنا فرمان داده شد آن را بخورد. از این‌رو نخستین آزمون در کتاب دانیال با خوردن ارتباط دارد.

ما این موضوعات را در مقاله بعدی ادامه خواهیم داد.

او به من گفت: «ای پسر انسان، شکمت را بخوران و اندرونهات را از این طوماری که به تو می‌دهم پر ساز.» پس آن را خوردم، و در دهانم از شیرینی همچون عسل بود. حزقیال ۳:۳